

[Carl Petersen.]

Jeg skal slutte med nogle bemærkninger om den foreslåede ændring af grundforbedringsudvalgenes sammensætning.

Lad mig sige det med det samme, højtærede minister: vi går ikke med til den foreslåede ændring. Det kunne se ud, som om det var landbrugsrådets præsident, der havde formet denne bestemmelse. Hvorfor denne udfordring, højtærede minister, til alle, som ikke tilhører landbrugernes kreds? Hvad er det for en opfattelse, at de, der udfører arbejdet i marken, de, der har arbejdet, de, der ved deres arbejdsindsats skaber de værdier, som landmændene indkasserer, skal være uden repræsentation i de udvalg, som administrerer loven? Det har ingen saglig begrundelse. Jeg er overbevist om, at der er mange udvalg, der har draget megen nytte af den viden, som arbejdernes repræsentant har tilført udvalget, og jeg er sikker på, at der har været mange situationer, hvor netop denne repræsentant har været en meget værdifuld formidler i konflikter, der er opstået, og som er blevet afblæst, fordi denne mand har siddet i udvalget og kunnet vurdere situationen. En sådan indsats skal man ikke lønne med, at denne repræsentant sættes ud.

Jeg er ikke uenig med den højtærede minister i, at der må en forenkling til indenfor udvalgene, men den foreslåede sammensætning kan vi ikke gå med til. Jeg håber, at det ligesom for de andre bestemmelsers vedkommende skal lykkes for os i udvalget at finde en form også for udvalgenes sammensætning, som vi kan samles om, da jeg går ud fra, at ministeren ikke har lagt sig så fast på sit forslag, at det ikke er muligt at få nogen forhandling, for så har jeg allerede givet udtryk for, at så bliver forslaget ikke gennemført med mit partis medvirken.

Ja, mit parti er villigt til på saglig måde at gå ind i forhandlingen om de ændringer til loven, der foreslås, og jeg vil slutte med at udtrykke håbet om, at vi også denne gang i nogenlunde enighed kan få formet disse bestemmelser, således at de er afpasset efter tidens krav.

Heik: Jeg har ligesom den foregående ærede taler forstået det således, at lovforslaget her er et led i de bestræbelser, som fra regeringens side gøres for at få balance i Danmarks økonomiske liv. Når man hører om de millionbeløb, det er nødvendigt at operere med i denne henseende, må man selvfølgelig medgive, at de 5 mill. kr., der her er tale om at indspare, ikke

batter så forfærdelig meget. Ikke desto mindre anser jeg forslaget for at være af meget stor rækkevidde, jeg anser det for at være af megen vigtighed. Regeringen høstede ude omkring i befolkningen stor anerkendelse, fordi den så prisværdig hurtigt kunne komme med forslag til foranstaltninger til imødegåelse af vore økonomiske vanskeligheder. De til dette formål vedtagne love og de administrative foranstaltninger, der er gennemført, går jo dels ud på at begrænse forbruget gennem øgede skatter, dels på ved at holde igen med statens anlægsudgifter at afsvække det stærke køberpres, som vor øjeblikkelige valutariske situation ikke kan holde til. Med forslaget her går man en tredje vej, nemlig at spare på statens almindelige udgifter. De penge, der ikke sendes ud i om sætningen, laver jo ingen fortræd derude.

Det er kun den ene side af sagen, og det er forhåbentlig en stærk tidsbegrænset side af sagen. Den anden er, at ved at mindske statens udgifter skaber vi efterhånden basis for at mindske skattebehovet, og det er en udvikling, som ikke alene vil blive hilst med tilfredshed af skatteyderne, men som også vil være af betydning for erhvervenes konkurrenceevne, og med den placering, som skatterne nu engang har i pristallet, vil en fortsættelse af den linie, som regeringen med dette lovforslag har antydnet, i sin konsekvens føre til et forøvrigt for tiden ukendt fænomen, nemlig at pristallet kunne begynde at gå nedad. Een svale gør jo imidlertid ingen sommer, og jeg vil ikke engang kalde lovforslaget her for en svale, kun en meget, meget lille vintergæk i en meget, meget frossen jord.

De forskellige grundforbedringslove har jo, som også den foregående ærede taler var inde på, haft det dobbelte formål at skaffe beskæftigelse og at frembringe landøkonomiske værdier, og jeg vil indrømme, at begge dele har fundet sted i allerhøjeste grad. Debatterne har gennem årene stået om, hvilket hensyn der skulle fremmes mest muligt, og der er så fundet en slags afbalancering i den procentsats, der er sat som statens tilskud. Beskæftigelsessituationen i 1940 var en sådan, at man mente det forsvarligt at gå op til de 50 pct., som vi har i øjeblikket, og udfra den samme logiske betragtning må vi sige, at situationen i dag giver god grund for at gå den anden vej, og i modsætning til den foregående taler er det mit indtryk, at selv med et tilskud på kun 33 $\frac{1}{3}$ pct. vil der fortsat blive drænet meget i Danmark selv med de omkostninger, som dræningsarbejdet i dag er forbun-